

толкозъ малки щото нито ся осѣщаха. Правительства-та не държаха редовна войска коя-то да поглѣща, както днесъ, сичкія имотъ на една държава, и царя, за свое-то обдържаніе имаше си свои имоти: гори, чифлици, както сѣкій други имотенъ чолякъ въ държава-та; на бой отиваше благородна-та каста съ своитѣ слуги и откупници. Това самоуправленіе на сѣкій народъ е направило възможно да ся съдружатъ малки-тѣ държавки, които съставляватъ днешна Австрія, за да могатъ да ся бранятъ противъ външнитѣ неприятели; защо-то иначе щяха да подпаднатъ една слѣдъ друга подъ чуждія яремъ. Идея-та единъ народъ да подсеби другія и да му наложи своя языкъ е нова: въ по-стари-тѣ времена царіе-тѣ сѣ ся задоволявали да носятъ само титла-та на побѣдена-та или наслѣдена-та държава, безъ да ся грижатъ да разгнѣвяватъ нови-тѣ си поданници чрезъ насилствіе противъ тяхна-та съвѣсть. Тази народотърпимостъ обаче престана по време-то на Австрійскія царъ Іосивъ II. (1765—1790). Въ този царъ ся породил мисль-та да понѣмчи сички-тѣ си поданници за да направи държава-та си еднообразна. За да постигне това свое намѣреніе, Іосивъ употреби благородна-та каста на разни-тѣ народи въ държава-та си. Той повика благородни-тѣ около себе си въ Віена, даде имъ голѣми служби, нишани и подароци; отвори имъ свободни салони-тѣ си да дохаждатъ сѣкій день на балови, на угощія; обиколи ги съ учтиви дами, истинни въ маніери-тѣ и ги оплѣти до толкозъ въ примки-тѣ си щото тѣ си забравиха своя-та народность, свои-тѣ славни праотци; усвоиха нѣмскія языкъ, нѣмски-тѣ обичаи; захванаха да презиратъ онова за което тѣхни-тѣ бащи си проливали кръвь-та и станаха